

Actualitate juridică

ENERGIE SI RESURSE NATURALE | ROMÂNIA

OCTOMBRIE 2014

LEGEA PETROLULUI: NOI REGLEMENTĂRI CU PRIVIRE LA SISTEMLILE DE TRANSPORT AL PETROLULUI ȘI LA REDEVENȚELE PETROLIERE

Parlamentul României a adoptat recent Legea nr. 127/2014 pentru modificarea și completarea Legii energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012 și a Legii petrolului nr. 238/2004 („**Legea nr. 127/2014**”).

1. Context legislativ

Potrivit Expunerii de Motive ce a însoțit proiectul acestui act normativ, Legea nr. 127/2014 este menită să asigure transpunerea corectă și completă în legislația națională a directivelor din Pachetul Legislativ 3 – Energie, și anume Directiva 2009/72/CE privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE („**Directiva privind Energia Electrică**”) și Directiva 2009/73/CE privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 2003/55/CE („**Directiva privind Gazele Naturale**”). Deși aceste directive au făcut obiectul unor măsuri naționale de transpunere¹ care au fost comunicate Comisiei Europene anterior adoptării Legii nr. 127/2014, Comisia Europeană a considerat că aceste măsuri nu transpun corect și în integralitate cele două directive și, în consecință, a luat decizia de a sesiza Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

Principalele modificări aduse de Legea nr. 127/2014 cu privire la sectorul gazelor naturale² vizează sistemele de transport și operarea acestora.

Potrivit cadrului legal anterior Legii nr. 127/2014, sistemul de transport al gazelor din România (Sistemul Național de Transport al Gazelor Naturale – SNT) este în proprietatea publică a statului, fiind operat de Transgaz, o societate controlată de stat. România a optat pentru aplicarea de către Transgaz a modelului ISO („*independent system operator*”) pentru operarea SNT.

Legea nr. 127/2014 nu afectează alegerea făcută pentru SNT și Transgaz, dar introduce, în conformitate cu Directiva privind Gazele Naturale, modelul „*ownership unbundling*” („*separarea proprietății*”) pentru orice noi sisteme de transport al gazelor naturale ce ar putea fi dezvoltate în viitor în România.

¹ Legea nr. 123/2012 a energiei electrice și a gazelor naturale și Legea nr. 160/2012 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind modificarea și completarea Legii energiei electrice nr. 13/2007 și Legii gazelor nr. 351/2004.

² Legea nr. 127/2014 modifică și completează Capitolul II (Gazele naturale) al Legii energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012 („**Legea Energiei**”).

Implementarea modelului „ownership unbundling” în Legea Energiei a impus însă o serie de modificări și cu privire la Legea petrolului nr. 238/2004 („**Legea Petrolului**”), care reglementează atât hidrocarburile lichide (țiței și condensat), cât și gazele naturale, inclusiv aspectele legate de transportul acestora. Pe lângă modificările referitoare la transportul petrolului, Legea nr. 127/2014 aduce și unele elemente de noutate cu privire la sistemul redevențelor petroliere.

2. Sistemele de transport al petrolului

Noul act normativ introduce noțiunea de „**sistem de transport al petrolului**”, care este definită ca „*ansamblul conductelor magistrale interconectate care asigură colectarea petrolului extras din perimetrele de exploatare sau a celui provenit din import și dirijarea lui de la punctele de predare de către producători, respectiv importatori, la unitățile de prelucrare, spre centrele de distribuție și consum sau la export, stațiile de pompare și comprimare, rampele de încărcare-descărcare pe calea ferată, precum și toate instalațiile, echipamentele și dotările aferente acestora*”.

Odată cu introducerea acestui nou concept, Legea Petrolului recunoaște coexistența a două tipuri de sisteme de transport al petrolului:

- (i) sistemul național de transport al petrolului („**SNTP**”), cu cele doua componente: (a) Sistemul Național de Transport al Gazelor Naturale și (b) Sistemului Național de Transport al Țițeiului, Gazolinei, Condensatului și Etanului;
- (ii) unul sau mai multe sisteme de transport al petrolului („**STP**”).

Principala diferență între cele două tipuri de sisteme de transport este dată de forma de proprietate. Astfel, SNTP este STP „*aflat în proprietatea publică a statului și este de importanță strategică*” (art. 14 (1) din Legea Petrolului).

În ceea ce privește STP, Legea nr. 127/2014 aduce unele clarificări cu privire la regimul juridic aplicabil acestora, arătând că, prin derogare de la prevederile Legii privind bunurile proprietate publică nr. 213/1998, „*investițiile efectuate din surse proprii ale titularului, concretizate în bunuri noi, similare celor prevăzute la art. 14, dar care nu fac parte din sistemul național de transport al petrolului, au regimul juridic de bunuri proprietate privată și se pot conecta la acesta*”.

Potrivit prevederilor Legii Petrolului, desfășurarea activităților de transport al petrolului prin conducte magistrale (inclusiv în cadrul unui STP) se poate realiza în baza unui acord petrolier. Redevența plătită pentru operarea unui STP sau a unui terminal petrolier privat se stabilește ca „*o cotă procentuală din valoarea veniturilor brute realizate din operațiuni petroliere de transport prin sisteme de transport [...], precum și din operațiunile petroliere efectuate prin terminalele petroliere, altele decât cele aflate în proprietatea publică a statului, cotă determinată pe baza unei metodologii elaborate de autoritatea competentă și aprobate prin hotărâre a Guvernului*” (art. 49 (2) litera b¹) din Legea Petrolului, introdusă prin Legea nr. 127/2014).

Legea nr. 127/2014 nu reglementează atribuirea acordurilor petroliere pentru operarea STP și a terminalelor petroliere private. Considerăm că, în cazul tuturor tipurilor de STP (i.e. atât pentru gaze naturale, cât și pentru hidrocarburile lichide), pentru a da eficiență deplină modelului „ownership unbundling”, astfel cum este prevăzut în Directiva privind Gazele Naturale, acordurile petroliere ar trebui să fie atribuite direct proprietarilor STP/terminalelor petroliere private. Prin urmare, noua metodologie menționată la Art. 49 (2) litera b¹) din Legea Petrolului va trebui să aducă clarificări cu privire la acest subiect.

3. O nouă abordare cu privire la redevențe

Legea nr. 127/2014 modifică definiția concesiunii petroliere, arătând că aceasta semnifică *„operațiunea juridică prin care statul român, reprezentat de autoritatea competentă, în calitate de concedent, transmite, pe o perioadă determinată, unei persoane juridice române sau străine, în calitate de concesionar:*

- (i) ***dreptul și obligația de a efectua, pe risc și cheltuială proprii, operațiuni petroliere ce cad sub incidența prezentei legi, în schimbul unei redevențe;***
- (ii) ***dreptul de a utiliza bunurile aflate în proprietatea publică, necesare realizării operațiunilor petroliere, în schimbul unei redevențe”.***

Așadar, în comparație cu definiția anterioară a concesiunii petroliere³, care făcea referire la o redevență petrolieră unică plătită atât pentru desfășurarea operațiunilor petroliere, cât și pentru dreptul de a utiliza bunuri proprietate publică, această nouă definiție distinge între două tipuri de redevențe petroliere:

- redevențe pentru operațiuni petroliere și
- redevențe aferente dreptului de a utiliza bunurile aflate în proprietatea publică.

Noua definiție a redevenței petroliere, modificată, de asemenea, prin Legea nr. 127/2014, pare a susține această interpretare, arătând că redevența petrolieră reprezintă *„suma datorată de către titularii acordurilor petroliere bugetului de stat, în condițiile legii, pentru desfășurarea operațiunilor petroliere, precum și pentru utilizarea bunurilor proprietate publică a statului în cadrul operațiunilor petroliere”.*

Prin urmare, față de noile prevederi adoptate prin Legea nr. 127/2014, nu mai rezultă în mod clar (i) dacă redevențele prevăzute la Art. 49 alin. (2) din Legea Petrolului (și calculate prin raportare la producția/veniturile obținute din operațiunile petroliere) reprezintă întreaga redevență petrolieră datorată de către titularii de acorduri petroliere sau (ii) dacă, în plus față de aceste redevențe, titularii vor trebui să plătească și alte sume, reprezentând redevențe aferente dreptului de a utiliza bunurile aflate în proprietatea publică (dacă titularii acordurilor petroliere dobândesc, de asemenea, și dreptul de a utiliza bunuri proprietate publică). Aceste aspecte vor trebui clarificate printr-o viitoare modificare legislativă a Legii Petrolului sau a normelor metodologice.

³ Anterior acestei modificări, concesiunea petrolieră era definită ca *„operațiunea juridică prin care statul român, reprezentat de autoritatea competentă, în calitate de concedent, transmite, pe o perioadă determinată, unei persoane juridice române sau străine, în calitate de concesionar, dreptul și obligația de a efectua, pe risc și cheltuială proprii, operațiuni petroliere ce cad sub incidența prezentei legi și dreptul de a utiliza bunurile aflate în proprietate publică, necesare realizării operațiunilor petroliere, în schimbul unei redevențe”.*

* *
*

Pentru informații suplimentare cu privire la acest subiect, va rugăm să nu ezitați să ne contactați.

Prezenta informare este de asemenea disponibilă la secțiunea Noutăți a website-ului nostru: www.leroylaw.ro

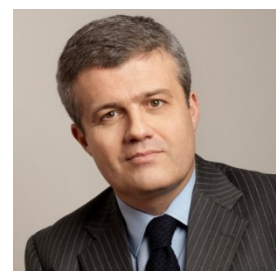
Contact

LEROY ȘI ASOCIAȚII SCA
Str. Maior Gh. Șonțu 10-12
011448 București
tel. +40 (21) 223 03 10
fax: +40 (21) 223 03 42
www.leroylaw.ro

BRUNO LEROY

Asociat

bruno.leroy@leroylaw.ro

ELEONORA UDROIU

Avocat

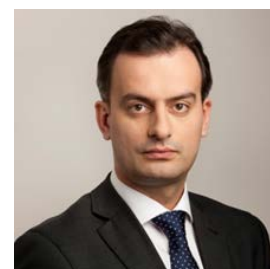
eleonora.udroiou@leroylaw.ro

CATALIN BARB

Avocat

catalin.barb@leroylaw.ro

NOTĂ PRIVIND LIMITAREA DE RĂSPUNDERE: Această publicație electronică gratuită este redactată de către societatea de avocatură Leroy si Asociații. Prin prezenta publicație se oferă informații juridice generale și non-exhaustive. Prezenta publicație nu constituie consultanță juridică. Destinatarul prezentei publicații este singur răspunzător pentru orice utilizare a informațiilor conținute în această publicație. Răspunderea Leroy si Asociații nu va putea fi angajată pentru niciun prejudiciu direct, indirect sau de altă natură, rezultat în urma utilizării acestor informații.